

Det i Resolutionen af 12te October 1814 antagne Princip, ikkun at indrømme Erstatning for 3 Tjerdedele af de mistede Gjenstandes opgivne Værdi, har man ikke kunnet finde motiveret, og derfor ei heller adoptere.

ad § 2.

Det i de ældre Bestemmelser fulgte System, at vartere Erstatningssummerne for mistede Heste efter den højere eller lavere Grad, Cierne beklæde, har man fundet forkasteligt, da det ikke kan erkjendes nødvendigt for nogen Officer, uanset hans Grad, at ride bedre Hest, end der kan erholdes for den almindelige Remontepriis, og det maa være Officerernes egen Sag, om de i Felten medtage kostbarere Heste end fornødent.

Det følger af sig selv, at en Officer gjerne i Felttogenes Løb kan i det Hele miste et større Antal Heste end det, hvormed han ifølge sin Stilling til enhver Tid bør være forsynet. Men den Maade, paa hvilken nærværende Paragraph er affattet, gjør det desuagtet formeentligen oversflødigt i denne Anledning at give samme et med den 1ste Paragraphs Slutningspæsus analogt Tilføiende. — Det kan nemlig derefter t. Ex. ikke være underkastet Tvivl, at en Officer, der ifølge sin Stilling skal være forsynet med 2 Heste, vil, naar han i Felttogenes Løb mister 3, kunne tilkomme Erstatning for alle disse, naar han til ingen Tid har været forsynet med flere end 2.

ad § 3.

Forskjellen imellem de her anførte Erstatningsmaxima hidrører fra, at den Mideequipage, hvormed Officerer af de nævnte højere Grader samt Cavallerie- og Artillerie-Officerer bør være forsynede, er, naar den skal være

Officiers de santé.	{	Médecin, chirurgien ou pharm. principal	700 Frs.
		Médecin ordinaire, chirurgien ou pharmacien-major	600 —
		Chirurgien ou pharmacien aide-major	400 —
		Chirurgien sous-aide major	300 —

complet, endeel kostbarere end den, der er nødvendig for Armeens øvrige berebne Officerer.
ad §§ 4 og 5.

En fuldstændig Beviisførelse for, at Pengesummer ere gaaede tabt ved at borttages af Tjenden, vil i de fleste Tilfælde ligesaa lidet kunne præsteres, som fuldgjaldigt Beviis for, hvilke Equiperingsgjenstande en Officer pp. paa samme Maade har mistet. Da der, forsaavidt angaaer de Statskassen tilhørende Penge, der paa denne Maade tabes, let kan være Spørgsmaal om betydeligere Beløb, og det derhos haade maa være af Bigtighed for de Paagjældende selv, at de erholde Leilighed til saavidt muligt at fralægge sig Skinnet af Uredelighed, og ønskeligt fra Statens Side, at der i denne Henseende fordres det meest Mulige, saa har man ikke troet i dette Tilfælde at burde opgive Fordringen om formelig Guds aflæggelse, medens man med Hensyn til private Penge har formeent at burde indskrænke sig til samme Fordring, som er opstillet i Henseende til Tabet af Bagage, nemlig Dpgivende under Guds Tilbud.

At § 5 ikkun indrømmer Erstatning, forsaavidt Pengetabet er foranlediget ved, at Vedkommende er tagen tilfange eller at hans Bagage er tagen, — saa at t. Ex. ingen Erstatning tilstaaes for private Penge, der maatte gaae tabt med en Bataillons- eller Regimentskasse, — har sin Grund i, at man, som allerede i de almindelige Bemærkninger antydet, ikke har villet gaae videre end til at indrømme Erstatning for, hvad Officererne pp. ikke vel kunne undgaae til visse Tider at fore hos sig. Under sidste Krig er 5te Linieinfanteriebataillons Kasse, i hvilken ogsaa indestod private Penge, bleven tagen; men, ligesom Statskassen maa bære sit Tab herved, saaledes maae ogsaa vedkommende private Ciere bære deres; thi Staten har ingen Garantie paataget sig i Henseende til disse Penge.